

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLAD XXX

65.ÅRG.

1972

ORDINÆR GENERALFORSAMLING afholdes i Regensjanersamfundet
tirsdag d. 5. december 1972 kl. 18.30 på Regensen.

Dagsorden:

1. Formanden aflægger beretning.
2. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab.
3. Revisorerne afgiver betænkning.
4. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab for Regensjanersamfundets legat.
5. Revisorerne afgiver betænkning.
6. Valg af formand.
7. Valg af kasserer.
8. Valg af 5 bestyrelsesmedlemmer.
9. Valg af 2 revisorer.
10. Eventuelt.

Efter generalforsamlingen er der kl. 19.15 middag på salen.

Menu:

Fiskefilet dampet i hvidvin maskeret m/mayonaise
og rejer, hertil flûte.

Andesteg m/æbler/svedsker/rødkål, hertil rødvin

Syllabub

Efter middagen serveres kaffe m/cognac. Senere på aftenen,
hvor der serveres øl, er der optræden af revyfolkene.

Pris: 50 kr.

Tilmelding: lrs. Niels Nørring, Kronprinsensgade 9,
1114 København K, (01)12 14 12, kl. 9-16.

Senest d. 4. december.

BESTYRELSEN

1924 - 28

Når man flytter ud fra gården, føler man sig stadig som regensianer. I lang tid. Og man bevarer sin lidt overbærende indstilling til de gamle genfærd, der af og til dukkede ud af portens mørke og begav sig planløst frem på gårdspladsen. Enten alene, med stilfærdigt søgende blikke, eller to sammen, der pegede og snakkede og grinede over et eller andet oldtidsminde.

Stud. jur.

Ove Rasmussen

3 x 11

Regensen

Indtil man en dag fornemmer, at man selv er blevet en af den slags, og må gøre sig klart, at tiden er gået. Megen tid, et halvt århundrede; det vil sige at børn, som dengang lå i vuggen, nu er bedstemødre, og at de nulevende på Regensen er langt yngre end ens egne sønner. Man nynner vel de kendte linjer: "... en yngre slægt du nu gi'r ly, selv evigt gammel, evigt ny, oh Domus Regensialis - et tilia vernalis", og man fornemmer med taknemmelighed sandheden i den sidste strofe, men samtidig det uomtvistelige i indledningsordene.

For regensianerne i 1970'erne må de fyre, der gik her i 1920'erne, være noget forhistorisk. Ganske som vi dengang anskuede dem med knækflip og sort studenterhue fra århundredeskiftet. Og som de omkring næste århundredeskifte vil betragte de nutidige.

Men tidsafstanden medfører, at det har nogen interesse at høre om dagligdagen dengang. I al fald er jeg blevet opfordret til at berette, og det gør folk, som er kommet op i årene, som regel gerne (ofte mere end godt er).

Da jeg en solrig septemberdag i 1924 flyttede ind på Regensen, var det med forventning og begejstring. Kun 18 år gammel fordi Chr. d. 4. havde givet skolen i Frederiksborg det privilegium, at to studenter herfra rykkede ind samtidig med, at de begyndte studeringerne, og de fik stipendierne tildelt for det længst kendte tidsrum: fire år.

Det var en væsentlig forandring.

Fra den lille gård på landet, hvor man ikke havde sit eget værelse, og hvor man som næsttyngste familiemedlem på den ene side ikke havde så megen personlig frihed og på den anden side førte en betrygget tilværelse, placeredes man nu ved Købmagergade blandt 102 andre unge og under de vilkår, at man selv kunne bestemme senge- og spisetider, selv kunne vælge sin omgang og sine fornøjelser, selv måtte passe arbejdet, men også selv måtte holde styr på penge, mad, klæder o.s.v.

Her skal vel ikke berettes om de personlige fornemmelser ved denne forandring, men fortrinsvis om forholdet mellem datiden og vore dage.

Vi var på sin vis nok fattigere end nutidens studenter. Vi spiste havregrød og the med margarinemad om morgenen - kun om søndagen købte man "rigtigt smør" og frisk brød, - vi kendte ikke meget til udenlandsrejser, og de, der måtte forekomme, skete pr. cykel, vi var let forvirrede, hvis vi blot kendte en, der lejlighedsvis kunne råde over en bil, og vi supplerede vor økonomi - kommunitetsudbetalingen var 85 kr. mdl. - med at give lektiehjælp for et måltid mad eller en krone i timen.

Vi havde en vaskekumme på værelset, men kun med koldt vand, badeindretningen bag fægtesalen var kun åben 2 gange om ugen, og Trekroner i kælderens under admiralitetsbygningen var den eneste mulighed af den art.

Men disse ting var for de fleste herligheder, der overgik hvad vi var vant til, og på nogle punkter var vi favoriserede af reminiscenser fra tiden, da man talte om "herrer i åndernes rige" eller "løjtenanter og studenter og deslige folk af stand".

Vi måtte naturligvis selv fyre i de tykmavede brændeovne på værelserne (ærgert at man ikke fik købt en, da der senere kom centralvarme), men ilden hentede vi i en jernskuffe, der hørte til værelsets udstyr i et stort bål under vagten, som portneren havde sørget for, og det prima bølgebrænde var under stort spektakel læsset i vor store jernkasse af den pustende karl, der i morgendæmringen kom brasende ind ad døren med sin tunge kurv.

Disse karle var en halv snes sære halvgamle fyre, der kl. 4 om morgenen kom for i hver sit område af gården at bære brænde op, hårdhændet at vaskes op i køkkenerne og - pudse vore sko! Hvor mange af studenterne fra 1924 har mon i dag nogen til det job?

Vi så ikke meget til dem undtagen ved festerne, hvor de vartede op og drak sig meget fulde.

Der var kun een af dem, der færdedes på gården ved dagslys. Han gik by-ærinder for os, f.eks. med vasketøj, der skulle sendes hjem til mor, og man skrev blot på en tavle i porten, at man havde brug for ham.

Denne standsinddeling viste sig også på et andet punkt. Portneren, hans kone og deres karl, "Blodproppen", boede lige så vel på gården som vi, men fra begge sider holdtes en distance, som mindes med dårlig samvittighed, når man oplever de tilsvarende forhold i dag.

Anderledes var relationen til nattevagten, Carstensen, der dampende på sin halvlange pibe præsiderede i armstol for bordenden i vagtlokalet, hvor der ofte spilledes kort og fortæltes historier til langt ud på natten. Han var en institution med en helt særegen nimbus.

Som en reverens overfor studenterlyrikken yndede vi at færdes på gården i tøfler, slåbrok og lang pibe (gavnligt at huske, når man reagerer overfor senere slægtleds skabagtigheder), men til andre tider søgte vi efter evne at agere gentlemen. Man gik tur på strøget med stok og filthat (studenterhue var nærmest for teologer), og man gik i det kongelige teater (for 85 øre) i smoking.

Til ballerne var man naturligvis også i smoking - medicinerne fra "Pip" i kjole - og de indbudte damer var i festtøj.

Indbyrdes var regensianerne dus (iflg. Kaj Munk først indført få år forinden), men det gjaldt ikke studenter i almindelighed. En nær ven, som jeg daglig havde læst med i flere år, drak højtideligt dus med mig, da vi var blevet kandidater.

Provsten og viceprovsten - "V.P." - tiltalte man efter tidens skik i 3. person, men forholdet var iøvrigt udmærket. V.P. var umådeligt afholdt og respekteret, og provsten, Knud Fabricius, gjorde meget for at opnå et lignende resultat. Han var dengang ikke altid lige succesfuld i så henseende og mødtes undertiden med en noget hjerteløs reaktion, men det skal i hans senere år være gået langt bedre.

"Der var af foreninger fire på gården", som det hed i Skraps slagsang, og som ny beboer var det pudsigt at mærke brydningerne mellem de ældres omhu for at overvåge placeringen - indflyttere skulle tage telefonen, måtte ikke skrive i protokollen o.s.v. - og deres spejden efter egnede nye medlemmer.

Skrap var den yngste, og mest talstærke, forening. Den havde i et par år haft gode visedigtere og velegnede embedsmænd, og den havde "Kanonslav", en lille lidt landlig mediciner, der gik i spidsen og spillede violin, når den store flok gik på Trekroner.

Atmosfæren var munterlyrisk, måske med lidt højskolepræg, medlemmerne var store kortspillere, og deres fester var på een gang lystige og vel afstemte.

Uglen, den næstnyeste forening, var noget mindre. To af medlemmerne, den ene, den senere professor Rasch, kunne, når tørsten var rigtigt slukket, plage forsamlingen med hidsige forelæsninger om, at foreningen var specielt heterogen i modsætning til de andre, foragtelige, homogene sammenslutninger, men en samlet karakteristik må nok være, at man var lidt mere maskulint grove i det end skrapianerne.

Pip bestod i stor udstrækning af medicinere og kaldtes kærligt "de pressede benklæders klub". Det var naturligvis uretfærdigt, men faktum var, at medlemmerne enkeltvis og foreningen som helhed repræsenterede det mere elegante - og måske også det økonomisk bedst situerede - af hvad Regensen kunne opbyde.

Den ældste forening, Gamle, var talmæssigt nede i en bølgedal. De indtog en ligesom lidt trodsig holdning, havde ingen rigtig indflydelse i regenspolitikken og førte sig frem med en vis brutal facon. Ved en senere koalition fik de valgt en brugsmand, men da han begik underslæb og måtte deporteres til Amerika, og en af de andre fremtrædende fra de dage senere blev landsforrædder og skudt på gaden, har foreningsnavnet for folk fra de dage en klang, der forhåbentlig slet ikke passer til nutidens Gamle.

Selvfølgelig var foreningernes medlemmer indbyrdes såre forskellige, og det var noget tilfældigt, hvor man havnede.

Uglen udså sig mig blandt indflytterne i september 1924, og jeg havde mange gode timer i foreningen, hvor jeg ad åre avancerede til næstformand.

Men en nat viste det sig, at Skrap kun bestod af eet medlem, teologen Balle, og sammen med nogle uafhængige og en enkelt pipianer gik jeg ind i Skrap og blev formand.

Det blev i Uglen og af flere andre anset for en noget kritisabel adfærd, men vi voksede os så stærke, at vi ved næste valg besatte embedet som brugsmand.

Inden min langvarige regenstid afsluttedes nåede jeg endnu en foreningsmæssig ændring.

Sammen med den senere direktør Franz Wendt, direktør Niels Banke, kontorchef (og dannebrogssridder) Svend Larsen, lektor Bernhard Andersen og overantikvar Thorvildsen dannede jeg en sammenslutning uden vedtægter og uden formand eller andre dignitarer. Vi benyttede "P" som vort signum, og det stod dels for "Pen Club", når vor intellektuelle egenart ønskedes fremhævet,

og dels for "Pensionatet", når det skulle understreges, at vi lavede mad i fællesskab og færdedes i aflagte diplomatfrakker med ironiske dannebrogstegn i knaphullet som provo'er overfor det lidt vammelt studentikose.

Men herlige år var det, og ved tanken på dem dukker Damgaard Nielsens strofe op i erindringen:

" . . . og når porten bag min glade færden stille bliver lukket til den røde gård, mindes jeg din lille trygge verden, hvor så rigt jeg leved' i de unge år".

Højesteretssagfører
Ove Rasmussen,
formand i
regensianerforeningen

Efterårsklokkeratet 1971

Efter at PIP som klokkeforening sammen med SKRAP havde forsøgt at præge forårsklokkeratet på ikke altid lige heldig vis, stod det klart, at klokken ikke fortsat kunne forblive disse foreninger imellem. Det lykkedes da også på generalforsamlingen den 3. torsdag i september at "røve" disse foreninger så grundigt, at de det aldrig glemmer. Med overvældende majoritet blev en fintælling overflødiggjort, idet samtlige fremmødte regensianere med undtagelse af PIP og SKRAP sluttede op om undertegnede. Klokken befandt sig atter hos TILIA, og der agtede vi denne gang at lade den forblive et helt semester igen.

Der blev straks lagt planer om, hvorledes vi på bedste regensielle vis kunne varetage samtlige regensianeres interesser. Den traditionelle festform havde igennem længere tid været stærkt kritiseret, og da en stadig større del af regensianerne ikke deltog i disse fester, måtte noget gøres. Der blev derfor indkaldt til møde på klokkerens lokum, hvilket der ikke var noget nyt i, idet dette var forsøgt før. Det nye var, at 2 repræsentanter for de såkaldt foreningsløse var inviteret med. Der blev opnået et kompromis alle mente at kunne slutte op om. Høstballet skulle vise om kompromisset kunne bære.

Forinden fandt TILIA det imidlertid opportunt at markere klokkeovertagelsen med et slåbrokarrangement. Christianshavnsgruppen opførte forestillingen Flyv, der på forhånd var averteret som et stykke gruppeteater, men som viste sig at være et kursus i gruppedynamik. Resultatet var en kæmpesucces, der ikke blev mindre af, at provst og viceprovst deltog særdeles aktivt i øvelserne, og med dødsforagt kastede sig ud fra bordene i blind tillid til, at regensianerne ville gribe dem. Lørdagen for høstballet oprandt, og salen stod efter en stor indsats fra TILIA's side pyntet som den ikke havde været pyntet før. Alt var gjort for at skabe en virkelig hyggelig fest, kun ét mangiede: De foreningsløse. I et forsøg på at efterkomme disses ønsker var bordene stillet op ét og ét, for at man ikke skulle sidde foreningsvis, hvilket foreningerne accepterede, indtil PIP igen gjorde sig uheldigt bemærket og begyndte at flytte 2 borde sammen. Dette blev signalet til en kraftig ommøblering under klokkerens beskedne protester, hvorefter alt var ved det gamle: Provst, VP og klokke holdt taler, og den ene sjofling afløste den anden. Her førte især GAMLE sig så kraftigt frem, at "man måtte have lidt ondt af de stakkels PIP'ianere og SKRAP'ianere, som tilsidst virkede næsten forsvarsløse overfor GAMLE's velsungne og af vid sprudlende sjoflinger". Til midnatsarrangementet underholdt 3 spanske studenter, og først hen på morgenstunden ebbede festen ud.

Derefter stod revyen for døren. Efter samråd med TILIA enedes man om kollektivt at påtage sig revydirektørens rolle, og med støtte fra GAMLE og CONVENTET blev en slagkraftig revy stablet på benene. Prisen for middagen inden revyen var blevet hævet med et par kroner, og da der hverken var nok af frk. Rosenfeldts gule ærter eller af snaps, og da undertegnede i revypausen først nægtede at give klokkerbajere, havde PIP og SKRAP fået så meget vind i sejlene, at de på trods af en overordentlig morsom og underholdende revy, fik SIOUX til i et svagt øjeblik at gå med på en klokkerstorm.

Denne blev berammet til begyndelsen af december, men forinden havde heftige og udmarvende forhandlinger fundet sted. Oppositionen løb nærmest stormløb på HOF, for tillige at få denne forening til at bryde koalitionen, men HOF lod sig ikke rukke. Den vidste, hvor den havde sin rette og naturlige plads. Da SIOUX så dette, skrinlagde de lige så stille deres planer om at blive klokkeforening og fandt tilbage til folden, hvor de på uregensiell vis blev godt modtaget. Den ekstraordinære generalforsamling løb af stabelen, og igen stod PIP og SKRAP alene på den ene side af bordet: "røves den der røves vil". Klokken forblev hos TILIA.

Dette blev imidlertid optakten til en fest, som selv gamle regensianere formentlig ville have moret sig ved at deltage i. Af gode grunde husker jeg ikke meget fra denne fest, kun svagt at man først delvist ommøblerede 2 værelser for derefter at indtage 9x5 for om ikke totalt at rasere så dog gøre et hæderligt forsøg, hvilket lykkedes fuldt ud. Dagen efter vidnede udover et totalt pulveriseret kakkelbord på 9x5 kun ølregningen fra P-manden til klokkeren om, hvilken succes festen havde været.

December er julemåneden, og derfor også tiden for juleballet. Igen lykkedes det at pynte salen meget smukt. Loftet var sænket med granguirlander, der var stort juletræ, og overalt masser af levende lys og gran. Og hvad kunne så være mere naturligt end at rejse sig op under middagen for med den ekstraordinære generalforsamling in mente at fortælle juleevangeliet 1971:

Men det skete i de dage at der udgik en befaling fra nogle foreninger, at al gården skulle skrives i mandtal. Det var den første indskrivning der skete mens klokkeren havde været høvding. Og alle gik hen for at lade sig indskrive hver til sin forening. Og fordi PIP var af gårdens slægt drog også de op til salae for at lade sig indskrive tillige med SKRAP dens trolovede, som var frugtsommelig.

Og det skete medens de var der, kom tiden, da den skulle føde. Og den fødte sin søn den førstefødte igennem flere år, og de svøbte ham og lagde ham i en krybbe, thi der var ikke plads i herberget. I den samme egn var de øvrige alumner, der lå ude på gården. Og en Herrens engel stod for dem og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt. Men engelen sagde til dem: Frygt ikke thi se jeg forkynnder Eder en stor glæde, som skal være for hele gården. Thi for Eder bliver i dag en klokke født på salae. Og dette skal være Jer et tegn. I skal finde et barn svøbt og liggende i en krybbe, men forlad kun dette, thi i herberget vil I finde den rette.

Og i det samme var der med englen en mangfoldig himmelsk hærs-kare, som lovpriste Gud og sagde: Ære være Gud i det højeste og på gården fred i mennesker, der har hans velbehag. Og det skete, da englens havde forladt dem og var vendt tilbage til himmelen, sagde alumnerne til hverandre: Lad os dog gå til salae og se om det vil ske, som Herren har kundgjort os. Og de skyndte sig derhen og fandt PIP og SKRAP tillige med barnet, som lå i krybben.

Da de havde set det, fortalte de, hvad der var blevet sagt og skyndte sig til herberget, hvor de fandt klokkeren. Og alle som hørte det, undrede sig over det, som alumnerne sagde til dem. Men PIP og SKRAP gemte disse ord i deres hjerter og grundede over dem.

Senere fulgte også PIP og SKRAP efter til herberget, og de prist og lovpriste klokkeren for hans mange og store gaver og store udholdenhed.

Juleballet blev en stor succes, hvor lanciers under ledelse af en dansekundig tilias fik sin renæssance på Regensen.

Min sidste forpligtelse var nytårsaften. På talrige opfordringer stod salen pyntet, og det nye år blev behørigt hilst velkommen dels hos VP kl. 24 dels i gården, hvor det til lejligheden indkøbte fyrværkeri blev skudt af.

Kun et problem stod tilbage: At få rejst en monument, der for altid ville minde regensianerne om efterårsklokkeratet 1971. Lejligheden bød sig snart. Talrige klager over en for lille tørremaskine, og en vaskekælder fyldt med vådt tøj, gjorde det klart: Vi måtte have en stor tørretumbler. Udgifterne blev vurderet til ca. 22000 kr., og på et hastigt indkaldt regensrådsmøde besluttede de 5 fremmødte regensianere bl.a. klokke og X-mand at anmode om et lån i Kommunitetet. Dette bevilgedes, og man kunne skride til opførelse af værket, der dog først fuldførtes under den følgende klokke. Et værdigt monument til minde om et værdigt klokkerat.

På generalforsamlingen i februar kunne jeg derfor med ro i sindet overdrage klokken til min efterfølger.

CDR oktober 1972.
Thure Krarup.

Et par bemærkninger om forårets klokkerat 1972

Man kan næppe med nogen rimelighed hævde, at dette klokkerat har været epokegørende på nogen måde. Det har ikke været bærer af revolutionerende ideer.

Den mest markante forskel på dette forår og tidligere ligger i den ulykkelige kendsgerning, at det øsregnede på Lindefrokstdagen. Efter hvad den mundtlige tradition på gården kan berette, er det ikke sket siden 1957 - altså for 15 år siden. Nu vil man vel med kendskab til den sacrale kult omkring den lindre regne det for givet, at dette måtte medføre klokkerstorm. Det gjorde det ikke. Hvad grunden dertil måtte være, kan man naturligvis tvistes om. Ældre læsere vil formodentlig hælde til den anskuelse, at det skyldes religiøs slendrian og indifferens overfor de sande værdier, og således et led i de almindelige opløsningstendenser. Vel, det kan være, at det har spillet ind, men der bør dog nævnes andre grunde, der utvivlsomt har været medvirkende. Fra første færd var det meningen at afholde Lindefrokosten på den efter skriften rette dag, den 13. maj, men da provsten under bøn og tårer bad om at få den flyttet til den 11., lod jeg mig forlokke. Naturligvis er svaghed ingen dyd, men da det ikke er noget ukendt fænomen i vor kulturkreds, og Provsten tog den tunge skyld på sig og modigt erkendte det bespottelige i sin adfærd, da det blev hans tur på talerlisten, lod man nåde gå for ret, hvad mig angik. Desuden viste det sig, da mad og drikke var stedt til hvile, at det på den mest overbevisende måde kunne lade sig gøre at abstrahere fra den væde, der kom ovenfra. (Dette har dog næppe udelukkende været på grund af storsind mod den sønderknuste klokke. Den lettere eleverede tilstand, som svagt sporedes blandt gårdens indvånere, skal næppe helt forklejnes.)

Efter sædvane gjorde Antonigade politistation os sin opvartning. Efter så mange års upåklageligt samarbejde kunne man ønske, at de engang havde tid til at være med fra begyndelsen.

Nu ville man vel have troet, at klokkeratets prøvelser var forbi. Men nej, atter skulle det hemsøges.

Lindeballet var fastsat til at løbe af stablen den 10. juni, en uge tidligere end normalt. Vejret plejer at arte sig mere skikkelig i den første halvdel af måneden, men nok engang, det nytter ikke at være egenrådig. Da festen skulle tage sin begyndelse, åbnedes himlens sluser atter og med en sådan kraft, at man som teolog ikke kunne lade være at stille sig tvivlende til ægheden Første Mosebogs kapitel 9, hvor det ellers så trøstende siges, at regnbuen er tegn på at ingen ny syndflod skal komme over jorden. Men selvfølgelig står skriftens ord til troende, og Herren viste sin miskundhed, thi Regnen bestod og ved midnat kunne festen med orkester i spidsen fortsætte i gården, og der blev danset i tørvejr til den lyse morgen.

Atter må jeg prise mine medregensianeres langmodighed. Heller ikke denne gang fandt man det umagen værd at bringe mig til fald. Kun forlangte man, at jeg for fremtiden undlod at være officiel medarrangør af noget som helst. Det der led mest skade, var uden tvivl min teologiske respektabilitet. Jeg havde med al ønskelig tydelighed demonstreret, at mine relationer til de højere magter af luthersk-evangelisk observans var de slettest tænkelige, hvorimod en del medfølelse sjæle spåede mig en stor fremtid, hvis jeg konverterede og søgte medlemskab i en indianerstamme.

Et andet træk, som det måske bør sig at nævne, er den betragtelige mulighed, vi har haft for at kommunikere vore synspunkter til omverdenen. Fra Skagen og til Messinastrædet har vi talt ind i de tusinder af hjem. I den forbindelse kan man repetere den opbyggelige historie, som findes i alle gribende biografier: først når den store verden har anerkendt dette eller hint, da får også den hjemlige andegård øjnene op for, hvilke kvaliteter, der egentlig findes i dens midte. Således, efter at det italienske fjernsyn havde bedt os om at lade

vore uforgribelige meninger om de europæiske fællesskaber komme den hungrende verden til kundskab, kom Danmarks Radio og bad os fremsætte vore ideer om kollegietrivielse.

Lindefrokost 1972
i gråvej
- i centrum den
nuværende klokke,
Birthe-Louise Bugge.

Nuvel, nok om dette. Hvad man vel må formode har mere interesse end disse vidtløftige betragtninger, er den diskussion, som fandt sted i den sidste måned af mit klokkerat. Jeg vil derfor slutteligt forsøge at give et rids af dette ret uoverskuelige problemkompleks såvelsom de reelle ændringer, der har udkrystaliseret sig. Man skal dog ikke forvente et dækkende eller objektivt referat.

I stedse stigende grad er der blevet rejst kritik af de regensielle institutioner: embedsmandsstrukturen, bevillingerne og foreningerne. Den mest klare anstødssten har været bevillingerne. Den del af gårdens beboere, som ikke deltager i de officielle aktiviteter, d.v.s. festerne, fandt det urimeligt, at de skulle være med til at afholde udgifter dertil. På dette område blev de to fløje nogenlunde enige. Traditionalisterne fandt det rimeligt at foretage en justering af væsentlige dimensioner, thi hvis man vil bibeholde et morsomt og korrupt system, så må alle have lyst til og mulighed for at udnytte det lige meget. Det må være spillereglerne, og når de ikke opfyldes, så er det tid til reformer.

Man vedtog da en forsøgsordning på generalforsamlingen, som dels begrænsede klokkerens økonomiske magt og bragte antallet af obligatoriske fester ned til to og dels skabte mulighed for at andre kredse på gården kunne, med økonomisk bistand, lave alternative arrangementer af den ene eller anden karakter. Klokkeren har dog osse mulighed for at udnytte disse midler, men da sker det på lige fod med alle andre.

Samtidig med forsøgsordningen, som indeholdt en række andre reformer end de nævnte, vedtoges der nye statutter, der afklarede kompetanceforholdet mellem Generalforsamling og Regensråd, så den parlamentariske procedure

på Regensen nu næsten er lige så indviklet som i et hvert universitetsorgan med respekt for sig selv. Trods alt bør man dog hilse den forfatningsmæssige afklaring velkommen.

De reformer, der vedtoges, var traditionaliseres, og opfyldte således ikke alle krav fra alternativisterne, men lå på den anden side tæt på deres kompromisforslag. Det betød naturligvis kampafstemning, hvor det måske vil chokere, at det var tæt ved stemmelighed. Sagen var den, at mange fra foreningerne stemt for det alternative forslag. Hvad også bør bemærkes, er, at skellet gik tværs igennem foreningerne. (Det er altså ikke en gruppe socialt set negative folk.) Hvad er så den egentlige bevæggrund for "oprøret"? Ja, så vidt jeg kan skønne, er det en frustration forårsaget af, at man står i en tradition herinde, som man ideologisk set finder infantil, studentikos og nostalgisk og i grel modsætning til de strømninger, man ellers finder i studenterverdenen. Det ligger snublende nær at sætte det hostrupskprægede studentermilieu i forbindelse med det åndsaristokrati og den politiske indifferens, som man forsøger at bekæmpe på "bjerget". Det er da også klart, at der som en given tradition uden hensyn til, hvordan man forholder sig til den, vil være bærer af en og den samme ideologi, så er det naturligvis betænkeligt at fortsætte ad de gamle baner. Men fra traditionalistisk hold betragtes institutionerne og traditionerne ikke som værende bærere af ideologi, men som en ramme, man kan udnytte, udfylde og ændre alt efter temperament og mentalitet. Deuden ved at skippe al historisk sammenhæng og nedarvet adfærd vil man let havne i et trivselsmæssigt dårligt milieu og blive offer for en slags formløshedens tyrani. På den anden side, med den struktur Regensen har til forskel fra andre kollegier, vil man efter alt at dømme næppe kunne ændre ret meget, uden at det vil opstå igen omend i lidt ændret skikkelse. Med denne overbevisning er det klart, at man trods alt ser de kommende år nogenlunde roligt i øjnene. Denne optimisme hænger naturligvis også sammen med, at den debat, som har kørt, har været åben og god tillige med, at den har afdækket nogle socialt set uheldige sider, som næppe var kommet frem, hvis ikke alternativisterne havde rejst deres kritik. Alt ialt tror jeg, jeg tør sige at klimaet er blevet bedre, og der er ikke tale om ondt blod mellem de to parter. Det ville også have været meget ulykkeligt.

Thorkild Grosbøll
"GAMLE"
forårsklokker

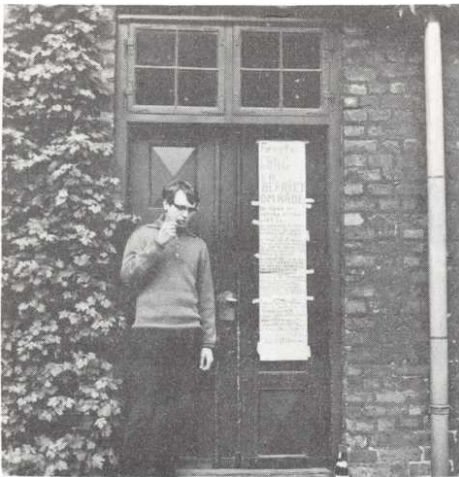
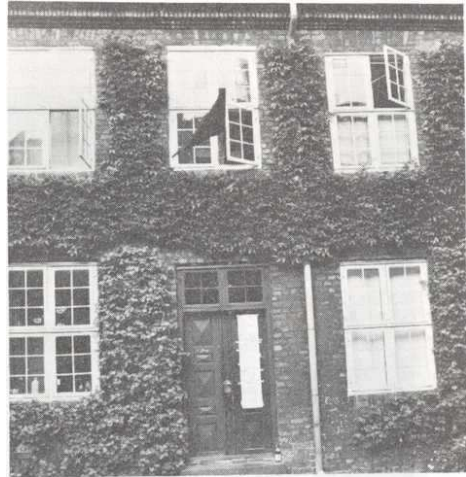
FRA REGENSEN.

CURRICULUM VITAE

Birthe-Louise Bugge (født 1947).
Nysproglig student fra Rysensteen Gymnasium i 1965.
Ophold på Krogerup Højskole.
Immatrikuleret ved Københavns Universitet 1966.
(Dansk hov.f. - Kristendomskundskab bif.).
Studienævnsarbejde 1968 - 69.
Studieophold i Berlin 1970.
Regensen september 1971.
Samtidig knyttet til Kristeligt Studentersettlement.
Medlem af foreningen SKRAP.
Klokke september 1972.

Som svar på oprøret mod
traditionerne er den sorte
fane hejst ud af vinduet på
1. gang: "Vi tror på de
regensielle foreninger,
for derved nedbrydes
navlebeskuende tendenser".
Ved kraftig indsats og
foreningsdisciplin lykkedes
det at undgå væsentlige
forandringer denne gang.

De fleste
regensianere
sagde NEJ
d. 2. oktober.

Alternativister og traditionalister forenedes i samdrægtig leverpostejbagning til den optimistisk formodede NEJ-aften den 2. oktober - men optimismen blev gjort til skamme - og trods klokkerens fortræffelige leverpostej var stemningen nær nulpunktet - her spontant versificeret af et par forhåndenværende Regenspoeter:

2. oktober 1972

Hvor smiler fager den danske kyst
og åbner favnen til velkomstkysset,
hver broder trykkes til landets bryst,
nu det står fast, hvor vi satte krydset.
Du danske luder
ved Nordens port
profitbebuder
du sejred stort!

Mod Norden stunded vor sjæl tilforn,
men så kom duften fra svinestalden
og penges raslen for Danmarks korn,
da lytted folket til Mammons kalden.
Du grønne ager
og brune muld
hvor lifligt smager
Europas guld?

Forvrøvlet valgfæsk på alfarvej
fordummed folket med fede flovser.
Vid, I som ikke ku sige nej,
fremtidens dom er: servile vovser,
vatpikke-slægter
foruden marv,
som slapt fornægter
sin folkearv.

Der driver kulrøg med krydret vind
med bud fra Ruhr og dets Wirtschafts-
wunder.

I deres møf blir vi syltet ind,
lidt efter lidt gehen wir herunter.
Gravhøje minder
om Danmarks land,
som nu forsvinder
oh uforstand.

Hvis ikke vi skal gå helt kaput,
må han, der snorker i Kronborgs kælder,
fra bordet rejse sig resolut
og gøre klart: Vore tanker tæller!
Så, dannemænd
gå ej i takt!
og milde kvinder
brug jeres magt!

(Carl Bergstrøm, Peter Harder, Thorkild Grosbøll)

Lørdag den 4. marts skete en historisk nyskabelse på Regensen. For første gang fandt en operaopførelse sted på Store Sal. Det skete i den festlige ramme af et karneval, forudgået af et par måneders energisk og målbevidst arbejde dels på sagens gennemførelse, dels på dens forhindrelse.

Operaen var den gribende opera seria i 3 akter "Kærlighed og Død, eller Mohrens Sidste Suk". Autorerne er anonyme medlemmer af Juvenalet fra Uppsala i midten af forrige århundrede. Den danske version skyldes Kock.

Der var stuvende fuldt på store sal, da det Uffenschieldske Operaselskab åbnede dørene for publikum, hvorved salen blev endnu fuldere. Det Udvidede Orkester var såvidt muligt trængt ud til vinduesiden mod Købmagergade, og en off-stage gruppe var anbragt bag scenen. Vor højt kapable belysningsmester, Poul Bjerrum, havde arbejdet dag og nat på at skaffe lys til de halvhundrede nodepulte.

Det Uffenschieldske Operaselskab har sit udspring i Uffenschield-Philharmonien, som er stiftet af regensianere.

Da imidlertid både Skouenborg, Kock, Heilmann og Gelsing er for beskeden til at lade deres navne nævne, hylder man som stifter den legendariske stud.perp. W.C. Snabelkrone-Uffenschield.

Man havde bedt alle festens deltagere om at vælge en forklædning fra operaens verden. Det vrimlede med valkyrier, Carmen-decolletées og Lulunegligées.

På billedet man ser, hvordan Mohren Mustapha (Kock) udånder i Rotundas arme (Hedvig Rummel). Den skønne d-mol-passacaglia "Jeg dør, jeg dør" hænger endnu i ørerne. Længe vil Kocks tragiske format som heltetenor blive mindet; i ham gik en sanger fuldstændig tabt.

Af aftenens kunstneriske højdepunkter må fremhæves 2. akts pragtfulde slagscene i as-mol. Komponisten Poul Ruders var mester for den gnistrende instrumentation af hele denne akt, og dagen efter modtog han 75.000 kr. fra Statens Kunstfond. Denne hædersgave havde ganske vist ikke eksplicit noget med dette arbejde at gøre, men vi tør dog formode, at det har været tungen på vægtskålen.

De færreste vil have glemt synet af det udklædte orkester, 1. cello var en isbjørn, 4. horn var Den flyvende Hollænder i sydvest. Da festen fortsatte med dans til kl. 5, leveredes en del af musikken af en hastigt sammensat jazzgruppe bestående af Barberen i Sevilla, Othello, Wotan og Matthis der Maler.